

Čís. 17160.

Aj na smluvného zamestnanca štátu vzťahujú sa predpisy o obmedzení vyplácania odpočívnych platov do cudzozemska, ak jeho nárok na odpočívne platy upravený bol smluvne tak, že platia o ňom predpisy, dané pre štátnych zamestnancov pragmatikálnych.

(Rozh. z 20. októbra 1938, Rv III 589/38.)

Žalobník bol od 1. októbra 1911 zamestnaný na veľkom majetku člena bývalého panovníckeho rodu Habsbursko-Lotrinského vo V. na Slovensku. Tento majetok stal sa podľa § 1 zák. č. 354/1921 Sb. z. a n. vlastníctvom štátu Československého. Žalobník zostal naďalej na svojom služobnom mieste a bol v r. 1925 preložený do penzie s ročnou penziou 12.393 Kč 07 h do odvolania. Žalobník býva od svojho pensionovania v cudzozemsku bez štátneho povolenia. Československý štát srazil žalobníkovi z penzie od konca r. 1932 do 28. februára 1937 celkom 10.343 Kč a zastavil dňom 28. februára 1937 výplatu penzie vôbec s tým odôvodnením, že žalobník nemá nárok na penziu, lebo býva v cudzozemsku bez povolenia. Žalobník domáhal sa na žalovanom vrátenia srážok a vyplácania celej penzie od 4. marca 1937 až do svojej smrti. Žalovaný Československý štát bránil sa tým, že srážky boli učené na základe predpisov o úsporných opatreniach a zákona o priamych daniach, že pre služebný pomer žalobníka platia analogicky predpisy o služebnom pomere pragmatikálnych zamestnancov, a preto — keďže žalobníkovi pobyt v cudzozemsku povolený nebol — nemožno mu vyplácať penziu do cudzozemska.

Súd prvej stolice žalobu zamietol. Z dôvodov: Nadobudnutie majetku bývalého panovníckeho rodu Čsl. štátom stalo sa zákonom č. 354/1921 Sb. z. a n., a tento zákon neustanovil nič o služebných pomeroch zamestnancov na tomto majetku zamestnaných. Postavenie zamestnanca na Čsl. štátom nadobudnutom veľkom majetku upravuje sa obsahom dohody služebnej zmluvy medzi zamestnancom a Čsl. štátom uzavrenej. Z výnosov ministerstva zemedelstva č. j. 30.825/XV-I/25, 30.826/XV-I/25 a 33.314/XV-1125 sa podáva, že vláda Republiky československej usnesením zo dňa 4. apríla 1925 rozhodla, aby služebné a odpočívne platy zamestnancov na majetkoch prípadlých štátu na základe mierových smlúv, boli upravené v zásade až do ďalšieho podľa analógie predpisov pre štátnych zamestnancov pragmatikálnych. Citované rozhodnutie vládne treba pokladať za ofertu zamestnavateľa a keď žalobník na svojom mieste zotrval a prijal aj penzijný výmer s výslovným ustanovením, že penzia sa mu vymeriava do odvolania, bol takto medzi stranami založený smluvný pomer, ktorý čo do úpravy požitkov a odpočívnych platov odkazuje na ustanovenia predpisov o zamestnancoch štátnych v pomere verejnoprávnom. Táto forma neodporuje obvyklosti pri uzavieraní služebných smlúv. Medzi predpisy

o služebných a odpočívnych požitkoch patria aj predpisy o výplate a spôsobe výplaty. Pretože podľa služebnej zmluvy žalobník sa týmto predpisom podrobil, zbýva zaoberať sa otázkou, či predpisy platné pre štátnych zamestnancov pragmatikálnych zakazujú výplatu penzie do cudzozemska. Podľa § 1 nar. min. fin. z 8. októbra 1910 č. 187 ř. z., § 6 zák. č. 287/1924 Sb. z. a n. a § 153 zák. č. 103/1926 Sb. z. a n. a konečne podľa výnosu min. fin. č. 105.481/28-VII-18 a min. vnútra č. 65.847-14/28 možno štátnym zamestnancom pragmatikálnym vyplácať penziu do cudzozemska len vtedy, keď to povolil ústredný úrad, u ktorého bol povolený odpočívny plat. Žalobník soznáva, že mu pobyt v cudzozemsku povolený nebol, preto bolo min. zemedelstva oprávnené výplatu penzie do cudzozemska zastaviť. Čo sa týka srážok podľa predpisov o úsporných opatreniach, platia tieto právne predpisy bez rozdielu, či ide o štátnych zamestnancov smluvných alebo pragmatikálnych. Srážky na dani dôchodkovej odôvodnené sú ustanovením §§ 30 a násl. zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu prvej stolice potvrdil.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol.

Z d ô v o d o v:

Už súd prvej stolice — ktorého stanovisko v zásade osvojil si odvolací súd — správne uznal, že »postavenie zamestnanca na Čsl. štátom nadobudnutom veľkom majetku upravuje sa obsahom dohody (služebnej zmluvy) medzi zamestnancom a Čsl. štátom uzavrenej«; tým však splnily sudy nižších stolíc v úplnej miere svoju úlohu pri riešení pre spor rozhodujúcej otázky, akým úradníkom je žalobník, najmä či jeho pomer má byť posudzovaný ako pomer štát. úradníka. I keď je pomer žalobníka voči štátu súkromnoprávnym, v dôsledku úpravy tohoto pomeru smluvou môžu pre tento pomer platiť *per analogiam* ustanovenia, platné pre štátnych zamestnancov, ktorí sú vo verejnoprávnom pomere, ako sa to stalo vládnyimi nariadeniami citovanými v rozsudku súdu prvej stolice. Tieto ustanovenia platia na pomer žalobníkov voči štátu nie preto, že je on štátnym úradníkom vo verejnoprávnom pomere, ale preto, že jeho služebný pomer súkromnoprávnej povahy bol upravený podľa zásad a v rozsahu platných pre štátnych úradníkov.

Čís. 17161.

Pojem »dôverného« sdelenia podľa odst. 3 § 10 zákona proti nekalej súťaži č. 111/1927 Sb. z. a n.

(Rozh. z 29. októbra 1938, Rv III 504/38.)

Žalobník predniesol v žalobe, že je v meste Ž. zástupcom automobilovej továrne »P.«; dňa 20. apríla 1936 predal osobný automobil Rajmundovi A. a jeho manželke Alžbete A. v K., ktorých pri predaji uistil,